

Mishnah Zevahim, chapter 10

משנה זבחים פרק י

(1) Whatever is more constant than another takes precedence over that other. The daily (תמיד) [burnt]-offerings precede the (מוסף) additional offerings [which were sacrificed on Sabbaths, Festivals, and Roshei Hodashim]; the additional offerings of the Sabbath precede the additional offerings of Rosh Hodesh [when the Sabbath and Rosh Hodesh are on the same day, and similarly the other cases]; and the additional offerings of Rosh Hodesh precede the additional offerings of Rosh Hashanah; for it is said, [You shall offer these] “Besides the burnt-offering of the morning, which is for a continual burnt-offering.” (Numbers 28:23) [I.e., these are the additional Festival offerings, besides the burnt-offering of the morning with the implication that it had already been offered, having preceded the additional offerings].

(2) Whatever is of a higher degree of holiness than another precedes that other. The blood of a sin-offering precedes the blood of a burnt-offering [if both are ready for sprinkling at the same time], because it appeases [and effects atonement where *karet* is involved]. The limbs of a burnt-offering precede the *emurim* of a sin-offering [for burning], because it [the former] is entirely for [altar] fires. A sin-offering precedes a guilt-offering, because its blood is sprinkled on the four corners and on the base [whereas of the guilt-offering only two applications are made, and not on the top corners; nor, is it clearly stated in Scriptures that the

רבנו עובדיה מברטנורא

א כל התדיר מחברו קודם את חברו. דכתיב מלבד עולת הבוקר אשר לעולת התמיד, מכדי כתיב מלבד עולת הבוקר, העשויה כבר משמע, מינה שמעינן דתמידין קודמין למוספין, אשר לעולת התמיד למה לי, פשיטא דעולת הבוקר עולת התמיד היא, אלא תלה לך טעם הקדמתה בתדירות, כדי שתלמוד לשאר תדירין שיקדימו. דמשום היא גופה לא הוה צריך לפרושי: **ב דם חטאת קודם לדם עולה.** אם שניהם שחוטין ועומדין ליזרק: **שהוא מרצה.** מכפר על חייבי כריתות שצריכים ריצוי גדול: **אברי עולה קודמין** בהקטרותן **לאימורי חטאת.** אם נזרקו דמי שניהם: **מפני שהן כליל.** וצד ריבוי הוא זה למזבח: **על ארבע קרנות.** ואשם שתי מתנות שהן ארבע ולא על הקרנות:

blood should be poured out on the base. Even though such is the practice — Rashi. [ע' תוי"ט] A guilt-offering precedes a thanksgiving-offering and a Nazirite's ram, because it is a sacrifice of a higher degree of holiness. A thanksgiving-offering and a Nazirite's ram precede a peace-offering, because they are eaten one day [only] and require [the accompaniment of] loaves. A peace-offering precedes a firstborn, because it requires four

נזיר, מפני שהוא קדשי קדשים. התודה ואיל נזיר קודמין לשלמים, מפני שהן נאכלין ליום אחד וטעוננים לחם. שלמים קודמין לבכור, מפני שהם טעונין מתן ארבע וסמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק: ג הבכור קודם למעשר מפני שקדשתו מרחם ונאכל לכהנים. המעשר קודם לעופות, מפני שהוא זבח ויש בו קדשי קדשים דמו ואמוריו: ד העופות קודמין למנחות, מפני שהן מיני דמים. מנחת חטא קודמת למנחת נדבה, מפני שהיא באה על חטא. חטאת העוף

and the thigh.

(3) A firstborn precedes the tithe, because its sanctity is from the womb [it is born sacred], and it is eaten by priests. The tithe precedes bird [offerings], because it is a slaughtered sacrifice [whereas a bird requires *melikah*; (i.e., piercing) slaughtering is considered a higher degree of holiness], and part of it is of the highest degree of holiness, [namely,] its blood and *emurim* [— sacrificial fats, even in sacrifices of a lesser degree of holiness these possess the same sanctity as sacrifices of the highest degree of holiness, since they belong to the altar. In the case of a bird, only the blood possesses that sanctity, but there are no *emurim*.]

(4) Birds precede meal-offerings, because they are blood sacrifices. A sinner's meal-offering precedes a freewill meal-offering, because it comes on account of sin. A sin-offering of a bird precedes a burnt-offering of a bird; and it is likewise

רבנו עובדיה מברטנורא

ועל היסוד. שפיכת שיריים. ובאשם לא מצינו שנאמר בו: מתן ארבע. שתי מתנות שהן ארבע, ובכור אינו טעון אלא מתנה אחת ואינו טעון סמיכה ונסכים ולא תנופת חזה ושוק: ג ונאכל לכהנים. והמעשר אין לכהנים חלק בו, אלא כולו נאכל לבעלים: מפני שהוא מין זבח. זבחת סבין. ועוף במליקה. וזבחים חשיבי: ויש בו קדשי קדשים. ואע"ג דקרבן עוף כולו קדשי קדשים, או חטאת או עולה, וזבחים יש להן לחלק גבוה שני דברים דמו ואימוריו, מה שאין כן לחטאת העוף שאין למזבח אלא דמה, וכיון דקדמה לחטאת העוף כל שכן לעולת העוף, דהא חטאת העוף קודמת לעולת העוף כדמפרש ואזיל: ד שהן מיני דמים. ומיני דמים כפרתן מרובה: חטאת העוף קודמת לעולת

when he dedicates them [when a man dedicates the two birds (see Leviticus 5:7): he first dedicates the one for a sin-offering and then, the other, for a burnt-offering].

(5) All sin-offerings in the Torah precede guilt-offerings [where a person was liable to both and brought them at the same time], except the guilt-offering of a *metzora*, because it comes to make [a defiled person] fit

[to enter the Temple and partake of sacrifices. This invests it with greater importance.] All guilt-offerings of the Torah must be within their second year [i.e., one year old] and [two] silver *shekel* in value ["with a value in silver *shekalim*" (Leviticus 5:15), denoting at least two, is written in connection with the guilt-offering for unintentional misappropriation of sacred objects; other guilt-offerings are inferred from it], except a Nazirite's guilt-offering and the guilt-offering of a *metzora*, which must be within its first year, and not be [two] silver *shekel* in value [for both of these, an animal within its first year is required (Numbers 6:12; see Leviticus 14:10-12). Since Scripture decreed that the one-year-old ram for the guilt-offerings must be worth two silver *shekel*, a less than one-year-old lamb would be worth less].

(6) Just as they take precedence in the order of being offered, so, too, they take precedence in the order of being eaten [this refers to all sacrifices]. In the case of a peace-offering of yesterday [which may be eaten for two days and the intermitting night] and a peace-offering of today, that of yesterday takes precedence. In the case of a peace-offering of yesterday and a sin-offering and a

רבנו עובדיה מברטנורא

העוף. דכתיב (ויקרא ה) והקריב את אשר לחטאת ראשונה, בנה בנין אב לכל החטאות שקודמות לעולה בין בבהמה בין בעוף: **וכן להקדשה.** כשהוא מפריש קנו, דהיינו שתי תורים או שני בני יונה, קורא שם לחטאת תחלה: **ה קודמות לאשמות.** אם היה מחוייב חטאת ואשם ומביאן, חטאת קודמת, כדתנן שדמה נתן על ארבע קרנות ועל היסוד: **מפני שהוא בא להכשיר.** את המצורע לקדשים ולביאת מקדש, הלכך חשיבות הוא לגביה, שהטהרה תלויה בו: **ובאים בכסף שקלים.** דכתיב (שם) בערך כסף שקלים, באשם מעילות, ואתי אשם תלוי ואשם גזילות בגזירה שוה בערך בערך, ואשם שפחה חרופה גמר באיל איל: **חויץ מאשם נזיר ואשם מצורע.** דכתיב בהו (נמדבר ו) כבש בן שנתו, ומדאיל בן שתי שנים בשתי סלעים, כבש בן שנה לאו בשתי סלעים הוא: **ו כך הם קודמים לאכילה.** אכולהו דבני אכילה קאי, כגון חטאת לאשם, ואשם לתודה, ותודה לשלמים:

קודמת לעולת העוף. וכן בהקדשה: ה כל החטאות שבתורה, קודמות לאשמות, חויץ מאשם מצורע, מפני שהוא בא על (ידי) הכשר. כל האשמות שבתורה באין בני שתיים ובאין בכסף שקלים, חויץ מאשם נזיר ואשם מצורע, שהן באין בני שנתן ואינן באין בכסף שקלים: **ו כשם שהן קודמים בהקרבתן, כך הן קודמים באכילתן.** שלמים של אמש ושלמים של היום, של אמש קודמין, שלמים של אמש וחטאת ואשם של

guilt-offering of today, yesterday's peace-offering takes precedence; this is the opinion of Rabbi Meir. But the Sages maintain: The sin-offering takes precedence because it is a sacrifice of the highest degree of holiness [the *halachah* follows the Sages].

(7) And in all of these [sacrifices where the flesh is eaten] the priests may variate in their mode of eating, and eat them roasted, stewed, or boiled, and season them with spices either of *hullin* or of *terumah*; this is the opinion of Rabbi Shimon. Rabbi Meir said: One may not season them with spices of *terumah*, so as not to bring *terumah* to unfitness [for should they become *notar*, the spices too, may not be eaten, even if they could be separated from the flesh, because they absorbed the taste of that flesh, which is now forbidden].

(8) Rabbi Shimon said: If you see oil being shared out in the Temple Court [to the priests for food], there is no need to ask what it is, for [certainly] it is the residue of the wafers [*rekikim*] of the Israelite's meal-offerings [see Leviticus 2:4; the oil was used in smearing the wafers], or the *log* of oil of the *metzora* (see Leviticus 14:12). If you see oil being poured onto the fires [i.e., being burnt on the altar, and the fires are those of sacrifices or portions thereof (i.e., the *emurim*) as they are burnt on the altar], you need not ask what it is, for it is the residue of the oil of the wafers of priests' meal-offerings [which is completely burned as

רבנו עובדיה מברטנורא

שלמים. של קרבן אמש: וחכמים אומרים כו'. והלכה כחכמים. ותדיר ומקודש, כגון דם עולת תמיד ודם חטאת עומדים, זה תדיר, וזה מקודש ממנו, דהא אמרן דם חטאת קודם לדם עולה מפני שהוא מרצה. הא מלתא מיבעיא בגמרא ולא אפשר. ונראה דתדיר קודם: ז' ובכולן. בכל הנאכלים: רשאים הכהנים לשנות באכילתן. כגון לאכלן צלויין, מבושלין, ושלוקין, דבמתנות כהונה כתיב (שם יז) לך נתת למשחה, לגדולה, בדרך שהמלכים אוכלים צלי שלוק ומבושל ובמטעמים ובתבלין: שלא יביא את התרומה לידי פסול. לפי שהתבלין שבלעו טעם הקדשים אם יבואו לידי נותר הרי הן באזהרה משום טעם הקדשים שבלוע בהן: ח' שהוא מתחלק. לאכילת כהנים: מותר רקיקי מנחות ישראל. מנחת מאפה שבאה חלות ורקיקין, חלות בוללן ורקיקין מושחן, ואמר ר' שמעון

is stated “Every meal-offering of a priest must be completely burned,” (Leviticus 6:16)] or of the anointed priest's meal-offerings; for one cannot offer oil [alone onto the fire of the altar; hence, this oil must be the residue of oil used in a meal-offering]. Rabbi Tarfon said: Oil can be donated [by itself to be burned on the altar]; the *halachah* follows Rabbi Tarfon].

רבנו עובדיה מברטנורא

במסכת מנחות (ד' עה) מושחן כמין כ"י (כף יונית), ושאר השמן נאכל לכהנים: מותר ריקקי מנחת כהנים. דמנחת כהנים כולה כליל. השמן שצף על גבה ונותר שאינו נבלע בה שורפים אותו בפני עצמו: ומותר מנחת כהן המשיח. לפי ששמנה מרובה, שלשה לוגין לעשרון, ומתוך שהיא אפויה תחלה אין שמנה נבלע בפתיתיה וצריך להקטיר המותר בפני עצמו: שאין מתנדבים שמן. לפיכך לא יעלה על דעתך שיהא השמן המתחלק או הנקטר נדבה: ר' טרפון אומר מתנדבים שמן. בפני עצמו. ואין פחות מלוג. ונשרף בפני עצמו. והלכה כרבי טרפון. וכן הלכה שמתנדבים יין בפני עצמו, אין פחות משלשה לוגין. וזרקין אותו על גבי האשים ונשרף שם. ואע"ג דהוא מכבה אש המערכה ורחמנא אמר לא תכבה, הואיל ואינו מתכוין לכבות שרי, דכר' שמעון קיימא לן דדבר שאינו מתכוין מותר. ולא הוי פסיק רישיה, דאפשר שתהיה האש גדולה וחזקה, ותנצח את היין ולא יכבנה: